

прибудинкові території; встановлення меж охоронних і захисних зон тощо.

Отже, завдання суб'єктів управління земельними ресурсами полягає в тому, щоб повніше розкрити потенційні можливості земель з обмеженим режимом їх використання, визначити господарські пріоритети концепцій і економічних моделей сталого землекористування.

ВОЛОШИН Вячеслав

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і муніципального управління Лаврів Л.А.)

АДАПТАЦІЯ СИСТЕМИ ПЛАНУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДО ЗМІН ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Сполучною ланкою між бажаними успіхами і реальною дійсністю організації є система планування. Система планування організації охоплює всі напрями її господарської діяльності на різні проміжки часу, де взаємоузгоджуються між собою та перебувають у тісному взаємозв'язку усі види цілей та планів організації, зокрема: перспективні і поточні, стратегічні, тактичні і оперативні тощо. У процесі формування системи планування на підприємстві слід виходити з того, що завдання планування полягає, насамперед, у підвищенні ефективності діяльності завдяки цілеорієнтації та координації всіх управлінських процесів, виявленню і попередженню ризиків, забезпеченню гнучкості й адаптованості в умовах змін. У цьому контексті для підприємства набуває гострої актуальності питання адаптації системи планування до динамічних змін середовища.

Адаптація системи планування діяльності організації до динамічного середовища – це безперервний процес, який ґрунтується на перманентному аналізі середовища діяльності організації, оцінюванні результатів діяльності та перегляді стратегій і уточненні планів.

Адаптація планів може розглядатись як один із елементів імплементації стратегічного підходу в управління діяльністю

підприємства, у рамках якого вирішуються такі основні завдання: розподіл ресурсів; адаптування до зовнішнього середовища; внутрішня координація; організаційний прогноз [1, с. 150]. Оскільки у ході реалізації системи планів підприємства часто виникає ряд проблем, обумовлених змінами середовища і їх впливом на виробничо-господарську діяльність, необхідно дотримуватись наступних принципів: 1) принцип взаємозв'язку етапів формування стратегії із етапом її реалізації – означає, що результат застосування вибраної стратегії буде залежати і від методичного підходу, який застосовувався в процесі формування стратегії; 2) інтеграція розробленої стратегії відповідно до структурних ланок і напрямів діяльності, у рамках якої її передбачається реалізувати, тобто між потенціалом підприємства і вибраною стратегією повинен встановлюватися стан динамічної рівноваги, а не безперечна прийнятність одного іншим; 3) наявність точної і своєчасної інформації, адекватної проблемам, які вирішуються при досягненні стратегічних пріоритетів. Реалізація будь-якої стратегії потребує виконання визначених тактичних рішень у відносно короткі періоди часу, тому розроблення стратегії має підкріплюватися тактичним плануванням, яке забезпечує послідовне досягнення стратегічних цілей. Після завершення розробки планів за окремими напрямками проводиться аналіз і виявлення невідповідностей, коректування, аналіз внутрішніх даних підприємства за попередні періоди часу у вигляді табличних даних стратегічних показників [1, с. 153]. Таким чином, адаптація цілей та планів діяльності підприємства до динамічних змін середовища виступає передумовою ефективності усієї системи планування.

Суть управління адаптаційними процесами полягає в цілеспрямованих змінах параметрів і структури об'єкта, шляхом вибору алгоритму адаптації, який реалізується в розрізі ієрархічних рівнів управління об'єкта, що адаптується. Адаптуючи модель Р. Майлса, Ч. Сноу [2] до системи планування діяльності підприємства, можна сформулювати певну ієрархічну структуру процесу адаптації системи планування до змін зовнішнього середовища, елементами якої виступають: 1) адаптація вихідних параметрів системи планування – перший щабель адаптаційного процесу, пов'язаний із пристосуванням до середовища системи планування діяльності підприємства. Такий вид

адаптації особливо необхідний в умовах втрати актуальності системи планів у зв'язку із змінами у ринковому середовищі, тому відновленням їх параметрів може відбутися через адаптацію; 2) структурна адаптація – цей рівень адаптаційного процесу використовується тоді, коли шляхом корекції параметрів (підсистем планування підприємства) неможливо досягнути ефективної адаптації підприємства. Якщо в процесі розвитку підприємства його структура змінюється, і така ситуація постійно повторюється, то в такому випадку застосовують адаптацію структури підприємства; 3) адаптація об'єкта – у тому випадку, коли адаптація вихідних параметрів і структурна адаптація не в змозі підвищити ефективність системи планування діяльності підприємства, потрібно адаптувати об'єкт управління в цілому. Вибір оптимального варіанта об'єкта в процесі управління ним і становить суть адаптації на даному етапі; 4) адаптація цілей управління – цей рівень адаптації використовується в ситуаціях, коли всі вищезгадані рівні не привели до покращення результатів господарювання. У такому випадку підприємство повинно визначити новий спектр цілей функціонування. В результаті адаптації цілей змінюються потреби підприємства, які досягаються шляхом реалізації нових алгоритмів адаптації. Усі рівні означені адаптації використовуються з однією метою – досягнути поставлених підприємством цілей господарювання. Чітка ієрархія рівнів адаптації визначає застосування кожного наступного рівня тільки в тому випадку, коли нижчестоящі рівні не розв'язали поставлених перед процесом адаптації завдань.

Література:

1. Квасній Л. Г. Теоретичні аспекти стратегічного управління підприємствами в умовах ринкової економіки / Л. Г. Квасній // Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України. – 2008. – Вип. 18.9. – С.148-154.
2. Miles E. Raymond, Snow C. Charles Organizational Strategy, Structure and Process. – McGraw-Hill, 1978.